

Beneïda feblesa

Dv, 26/07/2019 per Catalunya Franc...

[Catalunya Franciscana](#)

(Fra Josep Manuel Vallejo)

Una de les claus de la vida cristiana és la descoberta de la pròpia fragilitat. La nostra misèria, fins i tot el pecat, són la via sacra que ens pot conduir, si volem, a la intimitat amb Jesucrist, molt més que la virtut o la coherència moral, que ens poden dur fàcilment a l'orgull.

La feblesa, la impotència per canviar, el no domini de les nostres passions són la millor pedagogia per a la pregària, perquè ens impulsen a suplicar, i a demanar auxili a Aquell que de debò ens pot salvar: "...Senyor, salva'm que m'enfonso" (Mc 4,38), "si vols, pots guarir-me" (Lc 5,12), Senyor, feu que hi vegi" (Mc 10,51), "Senyor, escolteu i responeu-me, que soc un pobre desvalgut" (Salm 86)..., són la millor pregària que podem elevar al Senyor. En aquest sentit, els malalts de l'Evangeli són els nostres millors mestres.

Per això, Jesús posa com a model de deixeble l'infant (Mt 18), aquell que no sap, que no pot, que no és autosuficient i tot ho ha de demanar. O lloa el publicà de la paràbola (Lc 18) perquè se sap impotent i suplica salvació.

Tot allò que ens posi en situació de feblesa, fragilitat i necessitat d'ajut és una benedicció per a la vida cristiana, perquè ens pot empeltar amb Jesucrist (Jn 15).

Potser per això són benaurats els pobres, els qui ploren o els qui passen fam... (Lc 6)